

۲۰۱۷/۰۴/۰۲

بصیر صباح

قاچاقچیان دولتی مواد مخدر کیه هستند؟؟؟ تحقیق مستند در مورد زرع، تولید و قاچاق مواد مخدر

قسمت چهارم

تطبيق قانون، حاکمیت ملی، تحقق دموکراسی، آزادی و عدالت اجتماعی، قاچاق، تولید و عرضه مواد مخدر، اداره مردم سالاری، جلوگیری از جرم و جنایت از قبیل (رشوت، دزدی، مردم آزاری، زورگویی، فشار اجتماعی، تصرف داری عامه، خرید و فروش املاک دولتی، خود سري...) خلع سلاح عمومی، معرفی مجرمین و خیانت کاران، عاملین اصلی قتل های مقامات دولتی، با گذشت سالها عمومیت نیافته و سهل انگاری های فراوان به چشم می خورد که این نیز مصلحت اندیشی و ناگذیری دولت را به نمایش می گذارد. طی این مدت فقط و فقط فشار، زورگویی، حق تلفی، تحقیر و توهین به مردم بی دفاع و روشنفکران ستم دیده، چه در داخل و چه در خارج روا داشته شده است و به هر شکلی دسیسه ها و نیرنگ های گوناگون به کار گرفته شده تا جلو حقایق گویی و حقیقت نویسی روشنفکران به وسیله تفنگداران در داخل و نمایندگان رسمی و غیر رسمی آنان در خارج گرفته شود.

فساد اداری و درآمد های بالای مواد مخدر باعث می شود که اراده ای در نزد دولتمداران افغانستان نباشد. اگر اراده ای برای مبارزه وجود داشته باشد مطمئناً ثمر بخش خواهد بود. این باور وجود دارد که بنا به دلایلی و بیشتر از همه مفاد اقتصادی بالا، هم بخشی از مقامات دولت افغانستان در گذشته و حال و هم عده ای از افراد و اشخاصی که منتسب به جامعه جهانی اند، البته دست اندکار قاچاق مواد مخدر هستند و منافع این زهر را به جیب می زنند و در نتیجه ما شاهد این هستیم که روند مواد مخدر در افغانستان رو به رشد باشد و یک مافیای بین المللی در افغانستان دست اندکار هست. بخشهایی از سرزمین افغانستان بیشترین مواد مخدر را تولید می کند که به نحوی اینها به لحاظ قومی و به لحاظ سمتی با دولتمداران افغانستان هم جهت هستند که از جمله ولایت های

فراه، هلمند، ارزگان و قندهار در رأس تولید کنندگان مواد مخدر قرار دارند و متأسفانه مسائل قومی هم به نحوی در تولید مواد مخدر نقش دارد و دقیقاً سیاست دولت یا یک عده از مقامات دولت این بوده است که از این پدیده در برخی از ولایات چشم بسته بگذرند.

کشورهای خارجی برای حضور در افغانستان هم از این بهانه استفاده کرده و همچنان بحث تروریزم را که برای حضور خودشان در افغانستان مطرح می کردند، در طول این چهارده سال هیچ اقدامی برای رفع این مشکل انجام ندادند و حتی افغانستان را به عنوان یک حیات خلوت خودشان مد نظر گرفتند و از جغرافیای افغانستان برای رفع نیازهای کشورهای اروپایی و کشورهای عضو ناتو استفاده کردند تا تولید این مواد به صورت مستقیم بدون کوچکترین ممانعتی توسط خود کشورهای عضو ناتو در افغانستان انجام شود. همچنین برای تأمین نیازهای دارویی کشورهای اروپایی و امریکا مواد مخدر از افغانستان به بسیاری از ممالک انتقال داده می شود و آنها نیازهایشان را از این طریق رفع می سازند در حالی که در کشور های خودشان از آفات جانبی این موضوع مصئون خواهند ماند. این آفات جانبی باعث شده است که در افغانستان ما معتادان زیاد و روز افزون داشته باشیم و از سویی افغانستان به عنوان تأمین کننده نود فیصد از مواد مخدر جهان مطرح باشد.

احمد رشید در کتاب سقوط در هرج و مرج اشاره می کند که اداره استخبارات مرکزی امریکا می خواست که هر برنامه امدادی ایالات متحده در راستای کمک به دستگیری اسامه بن لادن استفاده شود و بیش از این که در بازسازی افغانستان هزینه شود، جنگ سالاران را تقویت کند.

شیت جونز در کتابش تحت عنوان در گورستان امپراتوری ها، جنگ امریکا در افغانستان، می نویسد که در ابتدای حضور ائتلاف بین المللی به رهبری امریکا در افغانستان، جنجال برسر این که آیا حضور نیروهای بین المللی فراتر از دروازه های کابل گسترش یابد یا نه، سبب شد تا قوماندانان محلی یا جنگ سالاران خلاء به میان آمده را پُر کنند و شماری از آنان نیز از سوی اردوی ایالات متحده کمک شوند.

در پیوند به جایگاه اقتصادی نیرومندان پُر نفوذ، احمد رشید ژورنالیست مشهور پاکستانی در کتاب سقوط در هرج و مرج اشاره می کند که پالیسی واشنگتن در حمایت از جنگ سالاران مانع از هر گونه تشکیلات اساسی در حکومت افغانستان میشد. او می نویسد که عاید سالانه گمرکات افغانستان به ۵۰۰ میلیون دالرامریکایی میرسید که بیشتر از کل بودیجه این کشور بود، اما در سال ۲۰۰۲ میلادی تنها ۸۰ میلیون دالرجمع آوری شده بود.

رشید در ادامه می نویسد که اشرف غنی که در آن هنگام وزیرمالیه کابینه رئیس جمهور کرزی بود، تخمین زده بود که اسماعیل خان در آن هنگام روزانه ۱۶۰ هزاردالر از بابت وسایطی که از ایران و ترکمنستان وارد می شدند، به دست می آورد. گل آغا شیرزی، والی وقت کندهار بر عواید بزرگ رفت و آمد وسایط از کویته و همچنان از تردد لاری ها از هرات به کابل کنترل داشت. در بندر حیرتان، جنبش ۳۷ فیصد و جنرال عطا محمد نور ۵۰ فیصد عواید را به دست می آوردند. نیرومندان هزاره دوازده فیصد بهره می بردند و به اساس همین معلومات تنها یک فیصد برای پوشش مصارف و معاشات استفاده می شد. جنگ سالاران همچنان بر منابع طبیعی افغانستان از جمله معادن ذغال سنگ و نمک در بغلان و تخار، کارخانه های سمنت و پنبه، لعل و لاجورد بدخشان، زمرد پنجشیر، معادن طلاي قره ذغن ولسوالی دوشي و همچنین منابع نفت در شیرگان کنترل دارند.

وزارت مبارزه با مواد مخدر اخیراً اعلام کرد که ارزش تجارت مواد مخدر کشور سالانه به هفتاد میلیارد دلار رسیده است که بخش اصلی این پول، به جیب مافیای بین المللی مواد مخدر و قاچاقچیان می ریزد. اما به یقین گفته می توانیم که ارقام واقعی به مراتب بالاتر از چیزیست که اعلام شده و تعدادی از مقامات مهم دولت خود ریاست مافیای مواد مخدر کشور را در دست دارند. دهقانان نادار و درمانده افغانستان که بار اصلی تولید این مواد را به دوش دارند، فقط بخش ناچیز این درآمد هنگفت را بدست می آورند. قاچاق مواد مخدر بخش مهمی از ماموریت امریکا و برتانیه در افغانستان است. سنلس نهاد برتانوی بارها تلاش کرده تا کشت مواد مخدر در افغانستان را قانونی سازد. این نهاد با مصارف میلیارد ها دلار در میان دهاقین و زارعین آنها را به کشت و زرع خشخاش تشویق کرد. اینان درحالی تحت نام قانونی ساختن تولید آنرا در کشور رشد می دهند که قبلاً کشورهای هند، ترکیه، تایلند و غیره تحت نظارت ملل متحد نیازهای دوائی جهان را با کشت قانونی خشخاش مرفوع می سازند. تولید یکساله کوکنار افغانستان، برای همه نیازهای دوائی سه ساله جهان کفایت می کند، درین حال روشن است که اینان می کوشند کشتزار های خشخاش افغانستان را به خاطر ساخت مواد مخدر قانونی سازند. مافیای مواد مخدر همه شریان های دولت را در دست دارند. پولیس، اردو و امنیت در دست آنهاست و مقام های امنیتی ۳۴ ولایت افغانستان نیز به دستور همین مافیا نصب و عزل می شوند.

مافیای درون دولت برای خرید و فروش، ترافیک و قاچاق مواد مخدر راه ها و شیوه های مختلفی را در اختیار دارند. بانکها، شرکت های امنیتی، شرکت های ساختمانی، شرکت های ترانزیتی و تجارتي، شرکت های هوایی، پولیس، اردو و امنیت همه در دست همین افراد قرار دارند. به فرض محال اگر جایی مشکلی پیش آمد، با پرداخت دالر به ادارات فاسد و گندیده دولت، هیچ مانعی ای برایشان وجود نخواهد داشت.

عطا محمد نور، قسیم فهیم، ظاهر قدیر، گل آغا شیرزی، زاهد الماس، دین محمد جرأت، بصیرسالنگی، امان الله گذر، پیرم قل، ایوب سالنگی، عبد الروف ابراهیمی، خانواده کرزی به شمول برادران و برادر زاده هایش و جنایت کاران جنگی و قاچاقبران بیشمار در صدر فهرست مافیای مواد مخدر هستند. خانواده قسیم فهیم به منظورکار و بار امن و بدون پرس و پال قاچاق مواد مخدر شاهراه کابل - قندهار، کابل - غزنی، زابل - قندهار و قندهار - سپین بولدک در سرحد میان افغانستان و پاکستان را در کنترل و اختیار خود قرار داده است. والی ها و قوماندان های امنیه ولایت های غزنی و زابل به دستور و خواست فهیم تعیین می شدند.

عبدالرزاق قوماندان امنیه قندهار مانند اسدالله خالد فرد خونخوار و جنایت پیشه، گوش به فرمان سیاف است که مسئولیت انتقال مواد مخدر از سپین بولدک به شهرهای کویت و کراچی پاکستان را برعهده دارد. در باره قاچاقبری و جنایات عبدالرزاق بارها در مطبوعات غربی و بخصوص استرالیا گزارش هایی به نشر رسیده اند اما او هنوز هم فرد قدرتمند در قندهار به شمار می رود. گفته می شود سیاف مالک هشت کشتی انتقالی در بندر کراچی و برخی کشور های عربی است که بیشتر به منظورکار و بار قاچاق مواد مخدر خریداری شده اند. قیمت هرکشتی ۱۲ میلیون دالرگفته شده که در مسیرآبهای آسیا - اروپا به کار انداخته شده اند. به همین گونه سرحدات شمال افغانستان از جمله بندر حیرتان، شیرخان بندر و بندر آقینه در اختیار و خدمت جنگ سالاران و بخصوص عطا محمد نور امپراطور «؟!» ولایات شمال قرار دارند.

شبکه مافیای مواد مخدر در تخار و بدخشان بدست فامیل فهیم و افرادش قرارداد که در این تجارت خانواده فوزیه کوفی و بخصوص برادرانش در آن سهم اند. ضابط نذیر شاروال بدخشان از جمله نمایندگان شبکه مواد مخدر خانواده فهیم در آن ولایت به شمار می رود. شیرخان بندر در کندز نیز یکی دیگر از مسیرهای عمده قاچاق مواد مخدر محسوب می شود و از پلی که توسط امریکاییان با مصرف ۳۷ میلیون دالر بالای دریای آمو اعمار گردیده، جهت انتقال این مواد به آسیای میانه استفاده می شود، که از آنجا به بازار های عمده در روسیه و اروپا راه می یابند.

پایان قسمت چهارم

